

VY ČTETE BIBLI? NEBLBNĚTE!

Ženil jsem se v padesátých letech, za vlády komunistů. Bylo to čtrnáct dní před mou vojenskou službou. S manželkou jsme si řekli, že budeme každý den číst jednu stejnou kapitolu Bible – ona doma a já v kasárnách. Věděl jsem, že večer si manželka čte z Bible totéž, co čtu já. Byla to ohromná věc, která nás držela pohromadě, i když jsme byli daleko od sebe. A o tom, co jsme vyčetli a jak tomu rozumíme, jsme si samozřejmě psali.

Měl jsem jednou zrovna službu dozorčího, když přišla kontrola, nějaký vyšší důstojník. Lampasák koukal, co to čtu, a pak se podivil: „Vy čtete Bibli? Já jsem slyšel, že jste doktor!? Vy tomu věříte?“

„Já tomu věřím.“

„Neblbněte... Vy tomu opravdu věříte?“

Dodal jsem si odvahy: „To víte, že tomu věřím...“

*Svítilnou mým nohám je tvé slovo
a světlem na mé stezce. (Žl 119,105)*

EVANGELIUM MI POMÁHALO V KONCENTRÁKU

Když jsem byl v Terezíně, zorganizoval jeden vězeň program, řekl bych vyprávění, abychom nevyhořeli. Počkali jsme, až nás večer zamknou, a začali si potichu povídat: „Čím jseš?“ „Zahradníkem.“ „Tak nám budeš vykládat o zahradničení.“ A vězeň začal ostatním vyprávět o maceškách... „Co děláš ty?“ „Já vyrábím brýle,“ řekl dotyčný a začal vykládat, co všechno jeho práce obnáší. Tímhle způsobem jsme se udržovali psychicky při životě. Vzpomínky na svět venku nás posilovaly.

Druhá věc, která nám pomáhala, bylo německy psané Janovo evangelium. Mít něco podobného na cele bylo přísně zakázáno. Nevím, jak se tam evangelium dostalo, ale zkrátka tam bylo. Byl to jen takový malinký sešitek, ale bylo to jediné, co bylo vytištěno a k dispozici k ilegálnímu čtení v táboře. Díky němu jsme si mohli připomínat, že Gott ist hier mit uns (Bůh je tu s námi).

*Nebe a země pominou,
ale má slova nikdy nepominou. (Lk 21,33)*

Zpracováno podle knihy Jaro Křivohlavého *Dvě lásky*,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.